

K ODSTRAŇOVÁNÍ ŽENIJNÍCH OPATŘENÍ

V článku se chci zabývat odstraňováním ženijních opatření vlastních vojsk při přípravě první útočné operace.

V rámci ženijního budování výchozího prostoru vojsk pro útok vlastní vojska připravují řadu ženijních opatření, která směřují k zabezpečení zaujetí tohoto prostoru. Některá z nich po splnění jejich pozitivní úlohy v rámci překrytí státní hranice mohou při přechodu vojsk do útočné operace působit i negativně v tom, že budou ovlivňovat

- plynulost přechodu do útočné operace,
- narůstání síly úderného uskupení vlastních vojsk,
- rozmísťování dalších vojsk a týlů v pohraničním pásmu,
- a v neposlední řadě i postupnou normalizaci života v pohraničním pásmu.

Budou to především tato ženijní opatření:

- minová pole k přehrazení důležitých směrů,
- uzly zátarasů v důležitých prostorech a komunikačních uzlech,
- objekty připravené k ničení na vybraných komunikačních směrech,
- nevýbušné zátarasy, připravené, nebo zřízené k přehrazení určených komunikačních směrů,
- polní opevňovací objekty v jednotlivých postaveních a prostorech rozmístění vojsk, zejména nekryté objekty.

Tato budeme postupně odstraňovat, protože zejména výbušné zátarasy by se mohly stát zásobárnou ženijní munice nepřátelským živlům k diverzním účelům.

Negativní vliv těchto opatření bude úměrný jejich rozsahu a prostorovému umístění.

Rozsah těchto ženijních opatření bude závislý kromě operačního zámyslu na době, po kterou budou probíhat, a dále na množství použitých sil a prostředků. Může jít o:

- několik desítek kilometrů minových polí na ploše několika stovek hektarů,
- několik desítek kilometrů komunikačních směrů, připravených k ničení,
- několik desítek kilometrů zákopů,
- několik stovek tisíců m³ vyhloubené země.

Převážná většina těchto opatření bude soustředěna v pohraničním pásmu do hloubky zhruba 40 km od státní hranice a na nejdůležitější směry možného úderu nepřítele. Zde se také nejvíce projeví jejich negativní vliv, zejména v případě zřízených minových polí a uzlů zátarasů.

Základním předpokladem pro úspěšné a rychlé odstranění ženijních opatření je **úplná a přesná evidence o nich**. Této otázce nevěnujeme při cvičeních vždy náležitou pozornost.

Vyplývá to patrně z toho, že v mírových podmínkách nemůžeme toto v celém rozsahu ženijních opatření prakticky procvi-

čit. Tím nemůžeme též postihnout praktický vliv na organizátorskou a řídicí práci ženijních štábů a posoudit významnou úlohu evidence o ženijních opatřeních. Proto zkušenosti v tomto směru jsou nepatrné.

Účel přesné evidence nechápeme jen z administrativního hlediska. Její forma a rozložení evidenčních dokumentů na jednotlivých stupních velení má **především** umožňovat včasnou informovanost štábů a vojsk o množství, charakteru a umístění jednotlivých opatření, zejména zátarasů, v jejich zájmových prostorech.

Zvláštní pozornost máme věnovat informovanosti druhých sledů, záloh a týlů armád i vyšších svazů z hlediska průchodnosti zátarasy a možnosti rozmístování v pohraničním pásmu. Informovat je třeba i představitele Rad obrany územních správních celků teritoria. Kromě toho přesně vedená evidence pomůže urychlit postupné odstraňování těchto opatření a zajistí dokonalý přehled o průběhu odstraňování. V souvislosti s tím je třeba organizačně sladit předání zavedené evidence a s ní i opatření příslušným orgánům a jednotkám, které budou tato ženijní opatření odstraňovat.

Prvořadou pozornost věnujeme přesné evidenci o výbušných zátarasech a objektech připravených k ničení podle „Pokynů pro vedení evidence při zřizování, předávání a odstraňování výbušných zátarasů“, které vydala v r. 1971 Správa ženijního vojska MNO. Tyto pokyny neberou v úvahu specifické podmínky výchozího prostoru pro útok v první útočné operaci, zejména o předání evidence a zátarasů při přechodu vojsk do útoku (k tomu se vyjadřují dále).

Je správné vést evidenci i o nevýbušných zátarasech (zejména zaminovaných) a vybudovaných polních opevnovacích objektech. Toto neřeší žádný předpis ani jiná literatura. Potřebu této evidence nevidím jen pro účely odstraňování. V případě vybudovaných polních opevnovacích objektů můžeme evidence např. využít pro další efektivní použití uvedených objektů pro potřebu vojsk, týlů, popř. teritoria.

Vedení přesné evidence a jejího účelného využití je natolik důležité, že bychom ji měli dokonale organizačně připravit a procvičovat již v míru. Spolu s tím bychom měli řešit další problémy, jako např. racionalizaci ve vyhotovování a vedení evidence, způsob přenosu informací o opatřeních, vzájemnou součinnost polního a teritoriálního velení apod.

Při odstraňování ženijních opatření je nutné posoudit některá **zásadní hlediska**,

kteřá nezbytně ovlivní organizaci a řízení odstraňování těchto opatření.

Především zvážíme **termín zahájení odstraňování**. Na jedné straně vystupuje do popředí požadavek zahájit odstraňování co nejdříve po odchodu vojsk a na druhé straně bereme v úvahu dosavadní výsledek operace a její předpokládaný průběh.

Dále zvážíme **předpokládaný stav** opatření po odchodu vojsk z pohraničního pásma, zejména pak stav zátarasů. To má vliv především na množství a charakter likvidačních jednotek, způsob jejich použití a dobu trvání odstraňování ženijních opatření.

Konečně zvážíme **způsob odstraňování** co do času a prostoru: zda odstraňovat opatření v celém pohraničním pásmu, či po částech, zda začít z hloubky pásma či od státní hranice, pořadí odstraňování opatření apod.

Po zvážení těchto hledisek můžeme dospět k názoru, že:

- odstraňování ženijních opatření nemůžeme zahájit dříve, než v době plnění bližšího úkolu prvosledových armád, tj. nejdříve 3. až 4. den útočné operace. Z toho mimo jiné vyplývá, že tento úkol budou moci plnit jednotky, které nebudou vázány plněním úkolů ženijního zabezpečení útočné operace;

- rozsah a stav ženijních opatření budou po odchodu vojsk změněny jen částečně, neboť můžeme předpokládat, že tato vojska v nejlepším případě vykonají jen některá dílčí opatření (rozšíření průchodů v zátarasech, částečnou dezadustaci objektů apod.);

- vzhledem k potřebám druhých sledů, záloh a týlů bude vhodné je odstraňovat postupně, a to přednostně na směrech přesunů vojsk a ve zvolených prostorech rozmístování;

- bude logičtější odstraňovat opatření po úsecích v souladu s původními pásmy činnosti prvosledových divizí ve výchozím prostoru, neboť tak bude i vedena evidence o ženijních opatřeních;

- bude vhodné odstraňovat počínaje opatřeními v hloubce směrem ke státní hranici, a to jak s ohledem na požadavky vojsk a týlů při rozmístování, tak i s ohledem na eventuelní zvrat situace na frontě;

- v 1. pořadí bude třeba odstraňovat výbušné zátarasy a ve 2. pořadí ostatní ženijní opatření;

- odstraňování bude organizovat a od samého začátku až do skonečného řídit z jednoho centra ženijní oddělení okruhu v úzké součinnosti s územními orgány teritoria.

Odstraňování výbušných zátarasů

Jde jak o minová pole, tak i objekty v rámci uzlů zátarasů, či na komunikačních směrech, které jsou připraveny k ničeni. Vzhledem k charakteru těchto ženijních opatření nemůže je odstraňovat nikdo jiný, než vycvičené ženijní odtarasovací jednotky.

a) Potřeba jednotek

Kromě možného rozsahu výbušných zátarasů zřízených v pohraničním pásmu vycházíme z výkonových norem při odstraňování zátarasů. Tyto normy nejsou nikde v předpisech uvedeny. Pro stanovení orientační teoretické normy proto vycházíme z praktických zkušeností.

Pro zvedání minových polí za předpokladu, že budeme mít záznam o minovém poli, považuji za základní normu pracovní cyklus 1 ženisty — odtarasovače:

- u minových polí povrchově položených
- vyhledávání a dezadjustace
2 min 3 minuty
- přesun se dvěma minami na skládku do vzdálenosti v průměru 150 m a zpět 4 minuty

celkem 1 cyklus 7 minut

- při délce minových polí 1 km je to celkem 500 dvojic $\times 7$ minut = 3 500 minut, neboli přibližně 60 hodin práce 1 ženisty,
- 1 ženijní četa tedy zvedne 1 km minových polí za 3 hodiny

- z toho můžeme stanovit první možnou teoretickou normu: 1 ženijní četa zvedne za 1 den (10 hodin) asi 3 km minových polí povrchově položených;

- u minových polí se zapuštěnými minami
- vyhledání, vyzvednutí a dezadjustice 2 min 10—12 minut
- přesun se dvěma minami na skládku do vzdálenosti v průměru 150 m a zpět 4 minuty

celkem 1 cyklus 14–16 minut

- obdobnou kalkulací můžeme dojít k závěru, že 1 ženiňní četa zvedne 1 km minových polí za 6–7 hodin
- z toho můžeme stanovit další teoretickou normu, že 1 ženiňní četa zvedne za 1 den (10 hodin) asi 1,5 km minových polí se zapuštěnými minami.

V obou případech dobu na přemístování, případné časové ztráty, vliv povětrnostních podmínek, odpočinek apod. počítám mimo uvedenou normu, ale v podstatě v rámci dne.

Uvedené hrubé normy se nebudou lišit ani v případě specializace uvnitř čtyř při zvedání minových polí.

Pro stanovení hrubé orientační normy pro stupeň ženíjní odtarasovací rota (3 odtarasovací čtyry) vycházím z úvahy, že v rámci roty zabezpečí

- 2 čtyři vyhledání, dezadjustaci a snášení min na skládky k odvozu,
- 1 četa kontrolu min a rozněcovačů, vyříděných vadných, očištění min, nakládání a odvoz min do určených prostorů.

Za tohoto rozdělení můžeme stanovit hrubou orientační normu pro odstraňování minových polí tak, že 1 ženijní odtarovací rota zvedne (odstraní) za 1 den 6 km minových polí tak, že 1 ženijní odtarovací rota 3 km minového pole se zapuštěnými minami.

Tato norma platí pro protitanková minová pole. V případě protipěchotních minových polí (popř. smíšených minových polí) počítat s tím, že s ohledem na druh min a způsob jejich použití, zvýšená bezpečnostní opatření apod. bude norma minimálně o polovinu nižší.

Pro dezadustaci objektů připravených k ničení v uzlech zátarasů a na komunikačních směrech rovněž není nikde v předpisech stanovena výkonová norma odtarasovacích jednotek. Beru v úvahu, že v tomto případě budou odtarasovací práce složitější, především s ohledem na různé více či méně přístupné umístění náloží na objektech, různé způsoby těsnění náloží, v řadě případů i na nelikvidovanou roznětovou síť apod.

Ke stanovení orientační teoretické normy jsem proto vycházel ze zavedených dosavadních norem pro adjustaci objektů, z taktických norem používaných při cvičeních pro přípravu uzlů zátarasů a komunikačních směrů k ničení a konečně

z některých dílčích praktických zkušeností od vojsk. Výkonovou normu odtarasovacích jednotek v tomto případě můžeme stanovit z úvahy, že doba potřebná pro dezadustaci objektů, připravených k ničení, bude se rovnat minimálně dvojnásobku doby, potřebné pro jejich adjustaci.

Z této úvahy tedy vyplývá orientační teoretická norma odtarasovacích jednotek pro dezadustaci objektů připravených k ničení, kdy

1 ženijní odtarasovací četa odstraní i uzel zátarasů za 2 dny;

1 ženijní odtarasovací četa dezadustuje objekty připravené k ničení na komunikačním směru o délce do 15 km za 2 dny.

Tyto normy bude vhodné v praxi prověřit.

Pro orientaci o celkové potřebě ženijních odtarasovacích jednotek k odstranění výbušných zátarasů v pohraničním pásmu můžeme vyjít ze současných názorů na možný rozsah zatarasování ve výchozím prostoru. V tomto prostoru můžeme předpokládat:

- zřízení 60—100 km minových polí, z toho až 50 % se zapuštěnými minami,
- zřízení 20—30 uzlů zátarasů,
- přípravu 150—200 km komunikačních směrů k ničení.

Tento možný rozsah výbušných zátarasů vyžaduje na základě vpředu uvažovaných norem vyčlenit během 1 dne pro odstranění

- minových polí se zapuštěnými minami 10—13 ženijních rot
- minových polí položených povrchově 5—8 ženijních rot
- uzlů zátarasů 14—20 ženijních rot
- objektů připravených k ničení na komunikačních směrech 7—9 ženijních rot

Celkem během 1 dne 36—50 ženijních rot

Pro odstranění tohoto rozsahu výbušných zátarasů v pohraničním pásmu bude tedy třeba vyčlenit alespoň 2 ženijní odtarasovací prapory po dobu 10 dnů.

b) Možnosti použití ženijních sil

Vycházím-li z dosavadních zásad bojového použití organických ženijních jednotek, útvarů a svazků polních vojsk, nebudeme moci těchto sil a jejich prostředků pro odstraňování výbušných zá-

tarasů v pohraničním pásmu použít, neboť budou vázány především plněním úkolů ženijního zabezpečení útočné operace.

V dosavadní organizaci teritoriálních ženijních jednotek a útvarů (samostatné ženijní útvary hlavního velení, ženijní prapory pluků CO, ženijní čtyřprapory LM) se s použitím těchto sil pro odstraňování výbušných zátarasů zatím rovněž nepočítá.

Proto pro odstraňování výbušných zátarasů v pohraničním pásmu bude třeba vytvořit v rámci teritoria **ženijní odtarasovací prapory** v podřízenosti ženijního oddělení vojenského okruhu.

S ohledem na možný rozsah výbušných zátarasů půjde asi o 2 prapory s mobilizační pohotovostí úměrnou předpokládanému termínu zahájení odstraňování.

Pro zdůvodnění této potřeby mimo jiné připomínám zkušenosti Sovětské armády během 2. světové války, která měla pro odstraňování výbušných zátarasů v týlu vojsk speciální odtarasovací prapory.

Vytvoření ženijních odtarasovacích praporů má dále svoje opodstatnění i v tom, že v případě vltomu nepříteli na naše státní území bude počet výbušných zátarasů, zřízených vlastními vojsky, dále rozšířen o zátarasy nepříteli. Odstraňování těchto zátarasů, o nichž nebudeme mít zpravidla žádné přesnější údaje, bude značně složité, náročné na čas a nelze si je bez existence speciálních odtarasovacích jednotek představit.

c) Způsob odstraňování výbušných zátarasů

Zde se nechci zabývat technologií odstraňování jednotlivých zátarasů. Chci se spíše vyjádřit k organizaci a řízení průběhu odstraňování.

Každému odtarasovacímu praporu bude vhodné přidělit prostor, který je shodný s původním výchozím prostorem prvosledové armády pro útok. V rámci praporu pak přidělit jednotlivým rotám úseky, shodné s původními pásmy činnosti prvosledových divizí ve výchozím prostoru.

K tomu štáby odtarasovacích praporů by měly převzít evidenční dokumenty o zátarasech od ženijního oddělení okruhu (výtlisky záznamů o zátarasech č. 1) a jednotlivé rotý odtarasovacích praporů by měly převzít evidenční dokumenty od ženijních náčelníků divizí (výtlisky záznamů č. 2).

V tomto smyslu by bylo třeba doplnit „Pokyny pro vedení evidence při zřizo-

vání, předávání a odstraňování výbušných zátarasů, které specifikují problematiku při přechodu do útoku z výchozího prostoru v první útočné operaci nezvážnějí.

Pokud navrhované ženijní odtarasovací prapory dosáhnou bojové pohotovosti ještě v době pobytu vojsk ve výchozím prostoru, bude vhodné soustředit štáby praporů poblíž VS armády a jednotlivé rotý praporu (nebo alespoň styčnou skupinu od těchto rot) poblíž VS divizí. Tím se umožní vzájemná součinnost odtarasovacích jednotek s příslušnými ženijními náčelníky, předat příslušné evidenční dokumenty a tím usnadnit odstraňování výbušných zátarasů.

Jinak bude nutné, aby buď příslušník ženijního oddělení divize, nebo plně informovaný příslušník štábu divizního ženijního praporu setrval na teritoriu do té doby, než bude moci předat výbušné zátarasy, včetně evidence o nich ženijní odtarasovací rotě. Předání výbušných zátarasů pouze dokumentačně ze stupně ženijního oddělení okruhu za celé pohraniční pásmo považují za krajní případ.

Bylo by vhodné, kdyby i jednotlivé zátarasy (objekty připravené k ničení) mohly být předány odtarasovacím jednotkám přímo na místě. Vzhledem k možnému termínu zahájení odtarasovací práce by je nemohly řídit jednotky útočících vojsk, neboť možný rozsah výbušných zátarasů v pohraničním pásmu by vázal značný po-

čet těchto jednotek, potřebných pro útočnou činnost.

O výbušné zátarasy by měly pečovat do jejich odstranění jiné jednotky (např. teritoriální). Ovšem předání jednotlivých výbušných zátarasů (objektů připravených k ničení) teritoriálním jednotkám je dalším problémem k řešení.

K odstraňování přistoupí odtarasovací jednotky na základě bojového nařízení náčelníka ženijního oddělení okruhu velitelům ženijních odtarasovacích praporů.

Navrhovaný počet odtarasovacích jednotek a jejich rozdělení na jednotlivé úseky by umožňoval zahájit odstraňování výbušných zátarasů souběžně v celé šíři pohraničního pásma. S ohledem na potřeby vojsk a týlů však bude nutné odstranit výbušné zátarasy především na důležitých směrech a v důležitých prostorech a pak v ostatních prostorech.

O průběhu odstraňování výbušných zátarasů a jeho ukončení musí ženijní oddělení okruhu informovat pravidelně štáb okruhu, další sledy a týly polních vojsk a příslušné Rady obrany. K tomu štáby odtarasovacích praporů budou soustřeďovat výtisky č. 2 od odstraněných zátarasů, porovnájí s výtisky č. 1 a zašlou oba výtisky s pravidelným denním hlášením na ženijní oddělení okruhu.

K řízení odtarasovacích jednotek bude třeba organizovat spojení s využitím stále telekomunikační sítě teritoria, organických spojovacích prostředků a styčných orgánů.

Odstraňování nevýbušných zátarasů

Vzhledem k charakteru nevýbušných zátarasů můžeme je odstraňovat v 2. pořadí spolu s opevňovacími objekty. Nevýbušné zátarasy, které zřídily jednotky PS, si budou odstraňovat samy. Vesměs půjde o stromové záseky, z nichž většina bude pravděpodobně připravena pomocí trhavin. Norma na odstraňování není nikde uvedena. Odstranění náloží, připravených ke zřízení stromových záseků, potrvá jistě déle, než jejich ukládání. Tzn., že 100 bm připraveného záseku by 1 technická hlídka roty PS odstranila během 1 dne.

Odstraňování polních opevňovacích objektů

Polní opevňovací objekty budeme rovněž odstraňovat ve 2. pořadí především v závislosti na požadavcích teritoria k obnově hospodářské činnosti v pohraničním pásmu, zejména kultivace zemědělské půdy. Při odstraňování bereme v úvahu možné využití části vybudovaných objektů pro potřebu vojsk, týlů a teritoria.

Odstranění zřízených protitankových překopů, popř. jiných typů protitankových překážek, bude záviset na jejich kubatuře, či použitém materiálu. K odstranění není nutné použít speciální jednotky. Pro tento účel můžeme využít zemní stroje a jinou techniku i osoby z civilního sektoru.

Bezprostředním řízením tohoto odstranění můžeme pověřit územní teritoriální orgány, které by měly informovat ženijní oddělení okruhu o průběhu prací.

Odstraňovat budeme především otevřené objekty (okopy, zákopy), při čemž doba odstraňování bude ovlivněna zejména kubaturou výkopů a možnostmi nasazení techniky pro zahrnování. V každém případě si odstranění vyžádá nasazení značného množství techniky po dobu několika dnů.

I v tomto případě nebude nutné, aby-
chom k odstraňování použili sil a pro-
středků ozbrojených sil, i když se mohou
na něm podílet. Vhodnější bude použít
pro tento úkol zemní stroje civilního sek-

toru (STS, JZD, stavební podniky apod.).
Práce by i v tomto případě mohly řídít
územní teritoriální orgány při zajištění
informovanosti ženijního oddělení okruhu
o průběhu prací.

Vliv způsobů přechodu vojsk do útoku na odstraňování ženijních opatření

Kromě hlavního způsobu přechodu
vojsk do útoku, z vybudovaného a zauja-
tého východního prostoru pro útok, může
být útočná operace zahájena i dalšími
způsoby. Chci v krátkosti posoudit jejich
možný vliv na řešení naší problematiky.
Bude postačovat vyjít z **faktoru**, který v té
či oné míře působí ve všech možných va-
riantách přechodu do útoku. Tímto spo-
lečným faktorem je rozsah ženijního opat-
ření ve východním prostoru pro útok, ze-
jména pak **rozsah zřízení zátarasů**. Vy-
cházím v zásadě z těchto okolností:

1. Rozsah předem zřízených zátarasů
bude menší, než jsem popisoval v článku.

2. Rozsah předem zřízených zátarasů
bude rozšířen o manévry zátarasy jak vlast-
ních vojsk, tak nepřítelů.

3. Rozsah zátarasů bude dán pouze
možnostmi manévru zátarasy vlastních
vojsk a nepřítelů.

ad 1. Tento případ může nastat v zá-
sadě tehdy, přejdou-li vojska na základě
vývoje situace do útoku z východního pro-
storu, který byl ženijně budován po dobu
kratší než 3 dny. Pak můžeme aplikovat
závěry, které uvádím v článku s tím, že
doba odstraňování zátarasů bude logicky
úměrná jejich rozsahu a bude kratší. Pro
hrubou orientaci můžeme učinit závěr, že
rozsah zátarasů, zřízených ve východním
prostoru pro útok během jednoho dne,
mohou dva odtarasovací prapory odtara-
sovat zhruba za 3—4 dny.

ad 2. Tento případ může nastat v pod-
statě tehdy, kdy nepřítel nás předejde
v zahájení útočné operace, nebo dosáhne
úspěchu v pohraničním střetném sražení
a vnikne na jednom či více směrech na
naše státní území. Rozsah zátarasů, zříze-
ných předem v pohraničním pásmu v zá-
vislosti na době jejich zřizování bude roz-
šířen o manévry zátarasy vlastních vojsk
i nepřítelů v průběhu střetného sražení.

Orientačně můžeme stanovit možný
rozsah rozšíření takto:

— u manévru zátarasy vlastních vojsk
počítat během dne minimálně se dvěma
pokládkami všech zatarasovacích prostřed-
ků v rámci vyššího svazu, což představuje
zhruba 50—60 km PT minových polí po-
vrchově položených;

— u manévru zátarasy nepřítelů: podle

předpisu Zprav-53-2, můžeme během dne
předpokládat v pásmu jedné divize s polo-
žením 10—12 km PT minových polí, pře-
vážně povrchově; to při vltomu 2—3 divizí
nepřítelů představuje dalších zhruba 20
až 30 km PT minových polí.

Celkem tedy můžeme počítat s rozsa-
hem 70—90 km PT minových polí, o které
se zvětší rozsah zátarasů v pohraničním
pásmu. Kromě minových polí budou vlast-
ní vojska připravovat další objekty k ni-
čení, jejichž rozsah je však s ohledem na
čas a použití sil značně variabilní.

I v tomto případě můžeme aplikovat
v zásadě téměř všechny závěry, které jsem
v článku uvedl. Činnost odtarasovacích
jednotek bude ovšem značně kompliková-
na (kromě vývoje bojové situace) v závis-
losti na kvantitě a kvalitě evidenčních
podkladů o těchto zátarasech. O minových
polích, zřízených vlastními vojsky, budou
zřejmě k dispozici převážně pouze polní
náčrtky. Půjde přitom o to, aby se tyto a
popř. další evidenční dokumenty dostaly
co nejdříve ke štábu odtarasovacích pra-
porů. O minových polích nepřítelů nebu-
deme mít zřejmě žádnou dokumentaci (jen
podaří-li se ji ukořistit). Bude proto třeba,
aby všechny dostupné informace
o těchto minových polích a dalších záta-
rasech (výsledky průzkumu, zprávy od
jednotek v dotyku, výsledky zajatců apod.)
byly rovněž co nejdříve předány štábu
odtarasovacích praporů. Na druhé straně
bereme v úvahu, že minová pole budou
položena převážně povrchově; to jejich
vyhledávání a odstranění částečně usnadní.
Navíc vlastní vojska při přechodu do úto-
ku zřídí a označí v nich průchody; to
může být dalším způsobem informace.

V každém případě počítáme s tím, že
ze těchto okolností bude odstranění záta-
rasů trvat déle a stanoví normu pro ten-
to případ je značně problematické. Za vel-
mi hrubého předpokladu, že můžeme počítat
s poloviční hodnotou dříve uvedené
normy, pak odstranění 70—90 km PT mi-
nových polí by trvalo dvěma odtarasova-
cím praporům zhruba 4—5 dnů. A to ještě
za předpokladu, že o většině minových
polí budeme mít alespoň přibližně prostoro-
vé informace. Jinak by odstraňování
těchto zátarasů mohlo trvat i několik
týdnů.

Ad 3. Tento případ může nastat v podstatě tehdy, kdy nepřítel zahájí agresi s překvapením a vlastní vojska budou zahajovat boj bez zaujetí výchozího prostoru pro útok. Rozsah zátarasů bude závislý na dynamice a průběhu bojové činnosti. Převažovat budou minová pole, povrchově položená zatarasovací prostředky. Jejich množství může být obdobné, jako za ad b).

Odstraňování zátarasů bude probíhat v obdobných podmínkách. Navíc počítáme s tím, že s ohledem na postupně se rozvíjející systém velení a zabezpečení bojové činnosti tok alespoň přibližných informací o zřízených minových polích bude zejména zpočátku silně omezen. Nebude-li v předchozím případě zřejmě přehled o všech minových polích položených manévrem, pak v tomto případě nebude do-

statečný přehled o většině minových polí. Určitým vodítkem bude i v tomto případě ta skutečnost, že půjde převážně o povrchově položená minová pole a ve většině z nich budou zřízeny a vytyčeny průchody.

Komplikovaná bude rovněž dezadjustace objektů, připravených vlastními vojsky k ničení. Počítáme s tím, že jejich většina zůstane adjustována, v nejlepším případě bude likvidován roznět. Informace o těchto objektech bude těžko pronikat k odtarasovacím jednotkám. Bude nutné hledat rychlé a účinné formy, označení každého adjustovaného objektu.

Obdobně jako v předchozím případě bude odstraňování zátarasů náročné na čas a bude rovněž trvat několik dnů až týdnů.